

Sygn. akt V KK 649/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Katarzyna Wępa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 stycznia 2022 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **W. R.**,

skazanego za czyn z art. 144 § 1 k.k.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt II K [...]

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia W. R. od popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 144 § 1 k.k.;**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt II K [...], uznał W. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że:

„będąc powołanym przez WKU S. kartą powołania seria [...] nr [...] z dnia

25.10.2018 r. do odbycia krótkotrwałych ćwiczeń wojskowych w terminie od 21.10.2018 r. do 30.10.2018 r. do Jednostki Wojskowej [...] w S., nie stawiał się w dniu 21.11.2018 r. do godziny 08:00 do odbycia tych ćwiczeń wojskowych”

tj. przestępstwa z art. 144 § 1 k.k. i za to na mocy art. 144 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 oraz § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok zapadł na posiedzeniu, w uwzględnieniu złożonego przez prokuratora, w trybie art. 335 § 2 k.p.k., wniosku o skazanie W. R. bez przeprowadzania rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 15 marca 2019 roku.

Kasację od tego wyroku wniósł, na korzyść skazanego, Prokurator Generalny, który zaskarżając go w całości zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uznaniu, że okoliczności popełnienia zarzucanego czynu nie budzą wątpliwości i uwzględnieniu wniosku prokuratora i skazaniu W. R. za występki z art. 144 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy pomimo, iż popełniony przez niego czyn nie wyczerpywał określonych w tym przepisie ustawowych znamion przestępstwa”.

Podnosząc taki zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w całości i uniewinnienie W. R. od popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na korzyść skazanego W. R., jako zasadna w stopniu oczywistym podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Istotnie w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej obrazę wskazanych w kasacji przepisów. W myśl art. 335 § 2 k.p.k. prokurator może wystąpić z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i

środka karnego, a Sąd taki wniosek może uwzględnić tylko wówczas, gdy okoliczności zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Przy czym odnoszą się one nie tylko do zasadniczej kwestii sprawstwa czynu przez określoną osobę, ale do wszystkich istotnych okoliczności jego popełnienia, w tym mających znaczenie dla oceny prawnej czynu.

Słusznie wskazuje skarżący, że Sąd Rejonowy w S. uwzględniając wniosek prokuratora i wydając wyrok skazujący bez przeprowadzenia rozprawy nie dokonał należytej kontroli przesłanek wskazanych w art. 335 § 1 k.p.k., gdyż wynikający z akt sprawy stan faktyczny nie pozwalał Sądowi na bezkrytyczne jego uwzględnienie, a obligował do skierowania sprawy na rozprawę. Z materiału dowodowego wynika bowiem, że W. R. zgłosił się do odbycia służby wojskowej w wyznaczonym miejscu i czasie, jednakże był on w stanie nietrzeźwym, co potwierdzają wyniki z przebiegu badania stanu jego nietrzeźwości urządzeniem elektronicznym. Zgodnie natomiast z art. 144 § 1 k.k. karze podlega ten, kto będąc powołany do pełnienia czynnej służby wojskowej, nie zgłasza się do odbywania tej służby w określonym terminie i miejscu. Jedynym więc kryterium odnoszącym się do uchylania się do odbywania służby wojskowej jest „niezgłoszenie się” do odbywania tej służby w określonym terminie i miejscu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt I KZP 11/20). W sprawie tej Sąd Rejonowy przypisując oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu błędnie zrównał jego stan psychofizyczny z jego niestawieniem, będącym przesłanką odpowiedzialności karnej. W okolicznościach niniejszej sprawy oczywistym jest więc, że W. R. nie wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycji art. 144 § 1 k.k.

Z uwagi na to, że W. R. nie popełnił przypisanego mu czynu, a zatem jego skazanie było oczywiście niesłuszne, konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 marca 2019 r. i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 144 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku